

marca. De Flaçà a Celrà, remodelació de vies del ferrocarril, dia i nit; a Bescanó, obres d'eixamplament als revolts de la Pilastra; els túnels del TAV descolloquen el trànsit a Sant Julià de Ramis i als accessos a l'autovia de Banyoles, i a Llagostera costava desllorigar la reforma del nucli antic.

Sort que ja som en plena tardor: les presses recuperades, la constatació que hi ha menys aparcament que fa uns mesos, la perspectiva de passar uns dies amb la grip *prêt à porter*, l'assumpció d'un atur laboral angoixant –com el que han hagut d'assumir els treballadors d'Aconda, de Flaçà– i la probabilitat de més baralles multitudinàries interètniques a la medina de Salt són un revulsiu excel·lent a tanta inòpia ciutadana.

Tot és a punt per a la desvetlladora i tonificant arribada de l'austera, espiritual, serena i sentida celebració nadalenca.

50.000 visites a Llumiguia | Un any de funcionament, i 50.000 visites al seu web. La versió electrònica de la publicació *Llumiguia*, de Cassà de la Selva, té uns índexs de seguiment molt envejables, i que fan reflexionar sobre el potencial d'Internet quan se l'aprofita bé i amb professionalitat. *Llumiguia* va néixer com a publicació local el 1944, i en aquells moments ningú no hauria ni somiat en la possibilitat que fos llegida des de l'altra banda de món. Doncs sí. El seu format electrònic, *Cassà Digital*, és una iniciativa d'Editora Cassanenca, entitat sense ànim de lucre dirigida pel periodista Joan Carles Codolà, i en el seu primer dia a la xarxa ja va rebre 56 visites. Ara, els seus responsables calculen que les 50.000 visites actuals es tradueixen en unes 200.000 pàgines llegides i 2.500 hores de connexió. Poca broma. La fórmula és simple, però efectiva: un disseny molt net distingeix per temàtica

cadascun dels blocs informatius, i es dóna espai a la participació en forma de comentaris dels lectors, amb comentadors que indiquen el grau d'interès que suscita cada tema.

La proximitat, la immediatesa, el fàcil accés i la participació que permeten fórmules com la de *Llumiguia* indiquen clarament quin és el camí immediat de la premsa d'informació local.

EL PLA DE L'ESTANY

Xavi Xargay

Banyolins a Barcelona | Mentre promocionava la seva darrera pel·lícula, l'actor Carmelo Gómez afirmava que sempre posava en el contracte que l'obra s'havia de representar a Barcelona, i lamentava que el seu mà a mà amb Josep Maria Flotats no s'hagués pogut veure a cap teatre barceloní. Quan vaig sentir aquestes declaracions vaig pensar, primer, que la productora banyolina Eironeia Produccions SL devia ballar per un peu per haver pogut dur al Teatre Gaudí de Barcelona l'obra de Joan Solana *Ulls de bruixa*, guanyadora del premi Octubre de teatre el 2003. És una obra d'una qualitat notable, molt ben interpretada, magníficament musicada, amb una escenografia austera i eficient, i amb un text exigent, amè i profund. L'èxit, tant de públic com de crítica, ha estat notable. A més, l'orgull patri ens

fa dir que la major part d'actors i equip tècnic, encapçalat pel seu director, Joan Solana, són pladestanyencs. La pròxima temporada es podrà veure l'obra a Girona. Aquests van ser els meus primers pensaments, però tot seguit van començar a treure el nas una sèrie de preguntes: *Ulls de bruixa* és una molt bona obra, però com pot ser que aquesta trobi espai escènic i en canvi Flotats-Gómez no? Qüestió de pressupost i de dimensions del teatre, suposo. O és la por que mestres de fora deixin en evidència les nostres mediocritats?

Diccionari virtual | Ja fa quasi un any que funciona, promogut pel Centre Cívic de Banyoles i la Biblioteca, el llibre virtual. A aquesta iniciativa s'hi ha sumat, ara, el diccionari virtual. El podeu trobar al web www.centrecivicbanyoles.net. Hi ha introduïdes tot just unes 40 paraules que es poden traduir, amb dibuix inclòs, al castellà, l'anglès, l'àrab, el xinès i el soninke –aquesta darrera llengua no es troba encara operativa–. Per ara els àmbits de les paraules són, només, l'educació i la salut. La proposta sembla atractiva; només falta que els usuaris vulguin fer-la servir i ampliar-la.

Clínica d'urgències | Fa un munt d'anys Josep Pla considerava que la clínica Salus Infirmorum, de Banyoles, era un prodigi de modernitat. Des de llavors ha plogut molt. Han aparegut les comarques, s'han construït i ampliat hospitals i la clínica continua davant la plaça «de l'Aspirina» de Banyoles. Ara serà la seu del PAC (Punt d'Atenció Continuada) de l'Àrea Bàsica de Salut de Banyoles, tasca que fins ara es realitzava al CAP. El personal del CAP s'ha mostrat sistemàticament contrari a aquest trasllat i se sent enganyat per l'Administració. Esperem, com a beneficiaris, que sigui a fi de bé. Però la pregunta que cal fer-se és si

ACN - LIRIDES CASADAMUNT

aquest canvi d'ubicació és el primer pas per tenir un hospital comarcal, com tenen totes les comarques amb cara i ulls. Em temo que la clínica continuarà essent privada.

De carpes i peixos exòtics | Tinc un nebot amb una arrelada consciència ecologista que m'explica que ha llegit no sé on que uns ecologistes radicals s'havien oposat a l'enderrocament del mur de Berlín perquè hi niava una espècie concreta d'ànecs. Està, el meu nebot, amb la mosca darrere l'orella quan veu que, amb diners procedents de la UE, han sacrificat unes dues mil carpes, a causa del seu origen asiàtic. Entén que es carreguin la perca americana, el peix sol i la gambúsia, molt recents i voraces, a fi d'introduir espècies autòctones i fer que l'estany, biològicament parlant, deixi de ser un estany americà. «Però la carpa?», em diu. «Si fa més de cent anys que hi viu! Les carpes deuen ser més banyolines i porquerenques que alguns dels que es varen dedicar a pescar-les, triturar-les i donar-les a les cigonyes». I continua, exultat: «I quines són les espècies considerades autòctones?, quant de temps ha de fer que hi viuen?, quants avis i besavis han d'haver nascut aquí? No fotem, oncle, no fotem! Pel mateix criteri hauríem de tirar a terra moltes construccions humanes que han espatllat el paisatge de fa cent anys. I ja no parlem de la gent que arriba...». Feia temps que no veia el meu nebot tan enfadat. En part, l'entenc: recercar la puresa, sigui on sigui, ens fa flirtejar amb la intolerància, i amb coses pitjors. Però quan li dic «Tot plegat, només són carpes...», se'n va engegant-me a dida.

LA SELVA

joan domènech

Tossa de Mar: Sant Grau, patrimoni municipal | Al vessant del massís de les Cadiretes, dins del terme municipal de Tossa, a 360 metres d'alçada i en un indret des d'on es domina una panoràmica esplèndida, s'alça el santuari de Sant Grau, monument del qual ja parlava el bisbe Bernat de Pau l'any 1452 en referir-se a un ermità que l'habitava després d'haver-lo reconstruït. El pas del temps, però, va fer que el complex s'anés degradant, i amb la guerra del Francès quedà definitivament abandonat. L'any 1882, però, fou objecte d'una nova reconstrucció, i així ha arribat als nostres dies, tot i que inclòs dins d'una propietat particular, fet que ha dificultat el ple gaudi públic d'aquest monument històric. Els darrers ajuntaments de Tossa han tingut tots en el seu punt de mira l'adquisició del santuari i el seu voltant, i finalment, malgrat petites diferències de criteri segons el col·lectiu polític, sembla que s'ha arribat a un acord. Asseguren fonts dignes de crèdit que l'operació està lligada i que només falta un ple de tràmit –en el moment d'escriure aquestes ratlles– perquè el santuari i l'hostal adjunt, que abracen una superfície de quasi un centenar d'hectàrees, passin a propietat municipal a canvi d'una despesa de 900.000 euros a pagar en 14 anys. L'hostal, en el seu moment, ja va ser un establiment de restauració de força prestigi, i ara es pretén tornar a fer-ne un centre de referència en aquest sentit, a l'estil dels

paradors de turisme. L'important, però, és recuperar aquest espai –amb un santuari ben carismàtic de devoció comarcal– per al poble. I això mereix un comentari elogiós.

Trenta lloretencs en una ruta històrica | A vegades, la història no es reviu només recuperant vestigis materials del passat. També es pot fer palpant els ambients i les situacions que, en segles anteriors, es van trobar els nostres avantpassats. Així ho han considerat un conjunt d'uns trenta lloretencs que, repartits en tres trams –de l'Alguer (Sardenya) a Catània (Sicília), de Catània a Lavrion (port olímpic d'Atenes) i de Lavrion a Istanbul (Turquia)–, han dut a terme una navegació de 21 dies i, per tant, 1.300 milles, per la Mediterrània, en un veler de 1874 –el *Far Barcelona*–, intentant seguir, en la mesura de les possibilitats, una pretesa «ruta dels Consolats de Mar» que ha inclòs ciutats on Barcelona va tenir representació comercial i cultural des de l'edat mitjana. A Gaeta, per exemple, l'alcalde de la ciutat visità la nau i compartí una estona la vida marinera, i el capellà responsable de la cripta de Sant Erasme, a la catedral –el Sant Elm dels catalans–, també trepitjà la goleta catalana per acabar portant els lloretencs –entre els quals hi havia alguns membres de la Confraria de Sant Elm, fundada l'any 1554– a visitar la tomba del màrtir.

Al vespre, des del vaixell, a la part alta de la ciutat, els lloretencs van poder contemplar un castell bellament il·luminat. Els habitants de Gaeta els van fer avinent, encara amb tota naturalitat, que era el castell «del rei d'Aragona». Els records es mantenen.

CARPXL

JOAN S